

1960

KOVAS

Nr. 3

egluṭē

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
ŠV. KAZIMIERAS — L. Kalnytė ..	3
TAUTOS GLOBĖJUI — St. Yla ...	4
KANKINIO JUBILĖJUS	5
GINTAS STATO PILAITĖ — L. Inga	6
JŪREIVIS — O. B. Audronė	9
KREGŽDUTĖS MIRTIS — St. Jakštas	10
SNIEGO SENIUI — Jonas Minelga	12
KAIP VADINASI LINAS — Vytė Nemunėlis	14
GERA DUKRELĖ — Aloyzas Baronas	14
TĖVŲ KRAŠTAS — Jonas Minelga	15
PASLAPTINGAS VADOVAS	16
NUOTYKIS SIAUROJE MIESTO GATVĖJE	18
ALGIS IR ALYTĖ	20
ŽAISKIME	21
PASIRUOŠKIME VELYKOMS	22
LINKSMIAU	23
KARŪNOS GALVOSŪKIS	24
PASIDARYKIME VELYKOMS PAUKŠČIUKA	25
TURTUOLIS ELGETOS VIETOJE ..	26
MALDA Į ŠV. KAZIMIERA — Eglutė Pauliukonytė	27
SUŽEISTAS PAUKŠTELIS — Danguolė Razutytė	28
KONKURSO DALYVIAI	29
GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI	30
LAIŠKAI "EGLUTEI"	31
ŠVENTĖS IR VARDINĖS — St. Yla ir A. Salys	32

KOVAS

1960

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumeratas metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",

Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut.

ILIUSTRACIJOS

Aldona Simutytė — psl. 1, 32.
R. Ramanauskaitė — psl. 6, 8.
P. Osmolskis — psl. 9, 10, 11,
12, 13, 14, 15, 21, 27, 28, 31.
M. Eidukevičiūtė — psl. 16, 17.
Ses. M. Veronika — psl. 20, 22.
"Žvaigždės" — psl. 3, 5, 19.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut.

ŠV. KAZIMIERAS

Laimutė Kalnytė

I Šventą Kazimierą

Šv. Kazimieras gyveno tais laikais, kai Lietuvą valdė kunigaikščiai. Jo tėvas buvo Lietuvos Didysis Kunigaikštis ir Lenkijos karalius iš garsios Gedimino giminės. Kazimieras augo didinguose karaliaus rūmuose, kur tiek daug pavojų išaugti išlepusiu ir nepaklusniu vaiku. Tačiau savo brolių ir seserų tarpe Kazimieras pasižymėjo pamaldumu ir gerumu. Net mokytojai juo stebėjosi.

Nuo mažens Kazimieras stengėsi būti geras, o užaugęs pasižymėjo vargšų ir neturtingų žmonių meile. Nepaprastai mylėjo Jėzų, esantį švč. Altoriaus Sakramente. Dažnai jis keldavosi net naktį ir nuėjęs prie uždarytų bažnyčios durų meldavosi, laukdamas kol jas atrakins. Mylėjo ir švč. Dievo Motiną Mariją. Jos garbei yra sukūrus net kelias giesmes.

Jo tėvui išvykus į Lietuvą, dar jaunutį Kazimierą palikdavo tvarkyti Lenkijos valstybės reikalų. Jis pasirodė esąs gabus valdovas – teisingas, sumanus ir

TAUTOS GLOBĖJUI

St. Yla

Šviesios tavo akys, žydrios lyg mėlynė
Aš žinau, jos regi Lietuvą Tėvynę, –
Pasakyk, Globėjau, pasakyk man tyliai,
Ar tu savo žemę, ar labai ją myli?

Laukia senas Vilnius, švenčia tavo dieną.
Parlėkė varnėnas, parlėkė ne vienas, –
Pasakyk, Globėjau, kokį šviesų rytą
Tu sugrįši žemėn Vilniaus aplankyti?

Visi tavęs laukia, visi tave myli, –
Pasakyk, Globėjau, pasakyk man tyliai,
Kokią šviesią dieną, kokiais debesėliais
Neš mane Tėvynėn lengvas lėktuvėlis?

išmintingas. Nors buvo labai jaunas, tačiau mokėjo, nieko neskriausdamas, naudotis savo autoritetu ir karaliaus teisėmis.

Lietuvoje Kazimieras atsilankydavo su tėvu valstybės reikalais, arba medžioklei. Jam labai patiko Vilnius, Lietuvos sostinė. Ten jam teko ilgėliau pagyventi, kada pavadavo tėvą Lietuvos valstybės valdymo reikaluose.

Šv. Kazimieras mirė labai jaunas – vos 24 metų. Jo troškimas mirti Lietuvoje išsipildė. Jis mirė 1484 m. kovo 4 dieną, Gardine, o palaidotas Vilniuje.

Šv. Kazimieras yra Lietuvos ir lietuviškojo jaunimo globėjas.

1900

1960

KANKINIO JUBILĖJUS

Šiais metais, kovo 17 d., Vyskupas Teofilis Matulionis švenčia 60 m. kunigystės jubilėjų. Jis yra seniausias iš visų Lietuvos vyskupų. Savo gyvenime jam teko nepaprastai daug kentėti. Net tris kartus buvo kalėjime.

Pirmą kartą pateko į kalėjimą 1923 metais, nes nesutiko pasirašyti raštą, kad perduoda komunistams bažnyčią. 1929 m. slapta pašventintas vyskupu Petrapilyje, jis vėl pateko į komunistų rankas ir išbuvo 4 metus sunkiųjų darbų kalėjime. 1946 m. jį išvežė į Sibirą, kur išbuvo 10 metų. Kalėjime iš viso jis išgyveno 16 metų. Tačiau visus tuos kentėjimus jis pakėlė kantriai ir su meile Kristui. Šis vyskupas tikrai nusipelnė kankinio vardą. Tik prieš keletą metų, po sunkios tremties, jis sugrįžo į Lietuvą.

Šio jubilėjaus proga ką galėtume dovanoti šiam kilniam Vyskupui T. Matulioniui? Jam nieko nusiųsti negalime. Bet juk galime melstis už jį, už visus Lietuvoje esančius kunigus ir seseles ir paprašyt Dievulio, kad jie būtų stiprūs ir drąsūs. Ar tai nebus gražiausia mūsų dovanėlė?

GINTAS STATO PILAITĘ

Linvydas Inga

Gintas parkūrė iš šeštadieninės visas įkaitęs. Verdamas duris, vos nesusidūrė su Gile.

— Kas tave taip veja? — subarė mama. — Ar negali įeiti ramiai, kaip žmogus?

— Kad Gintė ne žmogus, o vaikas. Tėtė sakė, — atsi-
liepė Gilelė.

— Tu pati vaikas, — parodė Gintas liežuvį.

— O tu man nesierzink! — vėl subarė mama. — Ir nemesk apsiausto, kur papuolė. Pakabink spintoje, ir eik valgyti!

— Kad aš nenoriu, — numykė Gintas, kabindamas apsiaustą. — Aš dar neišalkau. Aš noriu pilį statyti. Tėtė žadėjo.

— Dar ką išsigalvojot! — neberimo mama. — Man visą kambarį prišiukšlinsit. Tik ką išvaliau.

— Mes, mama, rūsyje. Tėtė sakė.

— Taip, Gintai. Bet pirma turi pavalgyti. Šiandien aš niekur neinu, tad išteksime laiko. Ar skaitei iš Lietuvos istorijos apie pilis, kaip buvau sakęs?

— Aš jau žinau, tėtė, — skubinosi pasigirti Gintas, kimšdamas kąsnį į burną. — Mokytoja šiandien pasakojo, Ji sakė...

— Gerai, Gintai. Dabar valgyk, o tai Gilė tave pralenks. Matai, kaip ji lamoja.

Gintas skubėjo valgyti, nebeerzindamas Gilės ir nelaistydamas sriuba jos lėlės. Jam rūpėjo greitai pas mane atsirasti. Aš jau buvau nuėjęs rūsin. Jieškojau pilaitei statyti reikmenų.

— Tai ką mokytoja pasakojo? — paklausiau, kai Gintas atbildėjo, dar grauždamas obuolį.

— Ji sakė, kad seniau Lietuvoje buvo tokių sodybų, kurias pilimis vadino. Jas statė nuo priešų gintis.

— Kokių priešų?

— Sakė, visokių. Rusų, lenkų, vokiečių... Žmonės iš visos apylinkės subėgdavo pilin, kai priešas artėjo.

— O iš kur jie sužinodavo, kad priešai ateina. Radijo tada nebuvo, ar ne?

— Buvo degamas laužas kalne, mokytoja sakė. Pilis statydavo augštoje vietoje, prie upės arba prie ežero. Matėsi toli. Ir žmonės rinkdavosi iš toli.

— Tai jų daug prisirinkdavo?

— Sakė, gana daug. Ir moterys, ir vaikai.

— Ar pasakojo, kaip jie pilyje sutilpdavo?

— Taip. Būdavo didelis kiemas, aptvertas augšta ir tvirta tvora. Viduryje buvo namai, tvoros kampuose — bokštai. Pilį dar apvesdavo grioviu, prileisdavo vandens iš upės arba ežero... Bet, tėtė, kaip mes padarysime ežerą?

— Matysi. Pirma reikia padaryti tvorą, bokštus, namus. Štai, imk tas apvalias lazdeles! Reikia jas išmatuoti ir lygiai supiaustyti. Bus tvora. Iš anų kaladėlių darysime bokštus ir namus. Stogus dengsime pilksvu storu popierium, o vandenis atstos melsvas popierius. Aš tau parodysiu, ir tu padarysi, ką man pasakojai. Medinę pilį nesunku statyti. Sunkiau mūrinę.

— Ar lietuviai mokėjo statyti ir mūrines pilis? — paklausė Gintas.

— Dar ir kaip. Ar mokytoja nieko nepasakojo?

— Ne, sakė kitą šeštadienį, jei būsime geri.

— Tu, žinoma, Gintai, nori būti geras?

— Taip, tėtė.

— Labai gerai. Tai aš tau pasakysiu, kad anos medinės pilys buvo pačios seniausios. Paskui lietuviai statė mūrines, dideles, stiprias. Ar esi matęs nors vieną tokią pilį?

— Tik paveiksle. Kauno, Trakų, Vilniaus... Bet, tėtė, tai tik griuvėsiai.

— Bet tie griuvėsiai mums rodo, kad pilys buvo tvirtai ir gerai pastatytos. Jos ir dabar būtų išlikusios, kaip kituose kraštuose — Vokietijoje, Prancūzijoje, Anglijoje... Lietuvių pilys nei kiek nebuvo menkesnės.

— Tai kodėl jos neišliko, tėtė?

— Priešai sugriovė, sudegino. Kai Lietuvą užėmė rusai, jie pilimis visai nesirūpino, apleido. Pilys tada sunyko. Kituose kraštuose jos buvo išsaugotos. Ir dabar galima matyti, kaip senovėje kunigaikščiai gyveno ir kaip nuo priešų gynėsi.

— O dabar, ar galima būtų pilimis gintis? — paklausė susidomėjęs Gintas.

— Ne. Dabar kitokie ginklai. Dabar priešas ne tiktai pilis, bet ir didelius miestus gali visai sugriauti. Bet seniau pilys labai daug padėjo nuo priešo atsiginti... Na, palaikyk tas balanėles! Iš jų padarysime tilčiukus, vartus. Matysi, bus visai graži pilaitė. Galėsi ir kareiviukus kieme sustatyti, ir Gilės lėlytę.

JŪREIVIS

O. B. Audronė

Sniego upeliukai
Bėga takeliu —
Aš į mokyklėlę
Tuo pačiu keliu.

Didelį ir tikrą
Laivą aš turiu —
Grįžęs iš mokyklos,
Plauksiu laiveliu.

Inkarą pakėlęs,
Plauksiu per marias.
Baltioj suglausiu
Išpūstas bures.

Radęs gintarėlių,
Grįsiu atgalios —
Tai bus dovanėlių
Baltijos gilios.

— Ne, aš jai neleisiu! Ji dar viską sugriauš.

— Bet tu, Gintai, žadėjai būti geras ir žaisti kartu su sesute. Juk mudu statome Varniaus pilį, kurioje buvo belaisvė Nedingė.

Gintas susimąstė. Užsiminus apie Varnių ir Nedingę, jis pažiūrėjo į mane ir paklausė:

— O kas, tėtė, atsitiko, su Varnium ir Nedinge? Žadėjote man papasakoti.

— Taip, Gintai. Bet tai bus tik pasaka. Žmonės apie pilis yra sudėję daug pasakojimų. Pasakoja apie užkeiktas, užburtas, nuskendusias pilis. Tokia, sako, buvusi ir Varniaus pilis, kuri nuskendusi Glėbo ežere.

— O kodėl ji nuskendo? Ar buvo negerai pastatyta?

— Ne. Ji buvo gerai pastatyta. Gal sudegė, gal priešai sugriovė, kas žino. Kai pilies jau nebuvo, žmonės ir ėmė sakyti, kad ji nuskendusi.

Mama pašaukė eiti į viršų. Sakė, kažkoks svečias atėjęs. Gintui parodžiau, kaip toliau pilį statyti, o apie Varniaus nugrimzdusią pilį pažadėjau kitą kartą papasakoti.

KREGŽDUTĖS

MIRTIS

Stasys Jakštas

Naktis — Dievulio skirta poilsiui. Bet kai mažas buvau, nelaukdavau vakaro. Nelaukdavau jo dėl to, kad vakare reikėdavo eiti miegoti, o taip norėdavosi dar žaisti. Ir toks nusiminęs eidavau į kambarį, kai išgirdavau mamytės balsą:

— Vaikeli, laikas jau miegoti. Žiūrėk, jau ir saulutė už kalnų nusileido į miškus ilsėtis.

Aš augau Lietuvoje, kaime, kur buvo ir kalnelių, ir sraunių upelių ir miškų. Tada dar visai nežinojau, kad saulutė vakare iškeliaudavo į Ameriką ir tik rytą vėl sugrįždavo Lietuvon prikelti miegančių vaikų.

Dabar jūs esate Amerikoje ir augate miestuose. Bet juk ir miestuose yra naktis ir diena. Kai po pamokų žaidžiate su draugais ir jūs kas vakarą, dažniausiai iš lango, išgirstate mamą šaukiant:

— Vaikai, laikas jau namo.

Jūs žinot, dėlko mama šaukia namo. Reikės praustis, vakarienai ir rengtis gulti. Bet dabar ne taip, kaip seniau buvo. Dabar mamos turi daugiau vargo jus paguldyti, ar ne? Pareinat jūs namo. Pirmiausiai puolat prie televizijos. Ir koks vargas tėveliams, kolei jus priragina miegoti.

Vieną vakarą teko ir man užmigdyti Reginėlę su Rasele. Jos buvo paklusnios — nusirengė, pasimeldė, bet išsiderėjo, kad prieš miegą pasekčiau pasaką. Atsikabinėjau, kad visas pasakas, kurias žinojau, esu jau išsakęs. Tada Raselė sako:

— Tėveliuk, papasakok, kaip tu mažas buvai.

Atsiminiau vienos kregždutės mirtį — tikrą atsitikimą, ir apie tai joms pradėjau pasakoti.

— Atsitiko tai dar Lietuvoje, kur aš mažas augau. Buvo vasara. Vieną karštą dieną ganiau karves ir avis. Saulė danguje ritosi į vakarus ir leidosi žemyn. Artėjo vakaras. Galvijai, plačiai išsiskirstę pa miškės pievose, rūpestingai pešė žolę, kad per naktį turėtų ką gro muliuoti.

Po karštos dienos kažkur toli vakaruose žaibavo, nors griaustinio dar nebuvo girdėti. Maži debesėliai, lyg kokie artėjančios audros žvalgai, pakibo virš mano galvos. Musės, akliai, gyliai ir kiti vabzdžiai visą dieną galvijams nedavę ramybės, dabar, artėjant audrai išsislapstė. Tik dar dideliais spiečiais skraidė vos matomos mažytės mažytės muselės. Karvės nuo jų gynėsi savo uodegomis, o aš nuo veido ir nuo galvos braukte braukiau jas rankomis.

Tuo metu iš visų kaimo pastogių atskrido, gal net kelios eskadriėlės, kaip lėktuvų, per dieną savo namelius tvarkingios, greitosios kregždės. Išsisklaidė virš manęs ir galvijų bandos ir vikriai skraidydamos gaudė tas įkyriąsias museles...

— Tėveliuk, truputį sustok, — pertraukė mane Reginėlė, — pasakyk, kaip atrodo tos kregždės, ar tokios gražios, kaip kardinolai?

— Netrukdyk pasakoti, — nerimastavo Raselė.

— Ne, jos gal tik savo didumu panašios į kardinolus, bet jų plunksnos kitokių spalvų. Manau, esat pastebėjusios, kaip apsirengusios jūsų seselės mokytojos.

— Taip, taip, — sušuko vienu balsu abi. — Seselės apsirengusios juodai, prieky turi baltą pakaklę ir šone kabanti rožančių.

— Taigi, kregžtutės savo apsirengimu gal ir bus labiausiai panašios į jūsų seseles, — juosvos su baltom pakaklėmis, tik be rožančiaus ir daug greitesnės skraidytojos. Tai pačios greičiausios iš visų Lietuvos paukščių. Mūsų kregždės labai geros mūrininkės — panamės paukščiai, nes savo lizdelius iš molio ir šiaudelių susilipdo augštai trobesių pastogėse, kad katės negalėtų pasiekti.

— Tėveliuk, aną dieną mūsų Tigriukas kažkokį paukščiuką mažiau buvo pasigavęs, — pertraukė Reginėlė.

— Tu ir vėl trukdai pasakoti, — subarė vyresnioji.

— Už tai paukščiai kačių saugojasi, — priminiau. — Atsidaręs langą, būdavo, galėjau matyti, kaip kregždės išskrenda ir vėl sugrįžta su maištu mažyčiams. Na, bet grįšiu prie savo pasakojimo.

— Taigi, jos atlėkusios plačiai išsisklaidė ir skraidydamos gaudė tas įkyriąsias museles. Tarp savęs kažką kalbėjosi, bet aš nesupratau, nemo-kėjau jų kalbos...

SNIEGO

Jonas Minelga

Sniego seni, besmegeni,
Kur randiesi tu?
Kas tave bedantį peni
Vasaros metu?

Be kepurės ir be batų, —
Pypkė už tvoros.
Ar sugrįši čia už metų,
Kai šiaurys užgros?

— Stoviu ir žiūriu. Čia tik kregždutės buvo debesyse, o čia vėl suka ratu apie mane. Nors buvau nedidelis piemenėlis, bet jaučiausi esąs vyras. Turėjau rankoje botagą ir pasiryžau, kaip kaubojus kilpą, jį išbandyti. Sugalvojau botagą pasigauti kregždę.

— Tvirtai suspaudžiau botkotį. Pasirengiu ir seku. Viena kregždė leidžiasi tiesiai į mane. Kertu botagą. Pralėkė... Vėl prisitaikęs laukiu. Žiūriu, vėl leidžiasi viena, gal ir ta pati. Vėl kertu. Nepataikiau. Pralėkė nepaliesta... Ir taip kartoju net sušilęs gal kokį šimtą kartų. Pradedu net pykti, kad netikęs esu... Žiūriu vėl leidžiasi viena ir skrenda tiesiai į mane. Su visu atidumu laukiu pasirengęs, net kvapą laikau. Lekia ir, rodos, pralėks. Tuo tarpu stiprus mano botago kirtis nutrenkia vargšėlę žemėn. Net apsidžiaugiau, kad pataikiau. Greitai bėgu pasigauti... Viešpatie, ir nepasijutau, kai suklupau prie mirstančios. Griebiau vargšėlę į delnus, prisikišau prie lūpų. Glosčiau, pūčiau ir taip norėjau, kad atgytų... O ji tik sparneliais dar kartą suplazdeno ir užmerkė akeles. Net nespėjau atsiprašyti...

SENIUI

Gale gryčios ledo sosto
Jau nebeturi.
Nosis varva, kai paglosto?
Vėjai keturi.

Šaukia žemę jau į puotą
Vasaros aidai,
Tu iš rankų net ir šluotą
Vakar praradai.

— Stoviu ir verkiu. Ir niekadosis ligi tol taip gaudžiai neverkiau. Kur neverksi, atėmęs gyvybę tokiame švelniame ir tokiame rūpestingame Dievo padarėliui...

— Tėveliuk, — su ašaromis akyse pertraukė mane mergaitės, — juk tu nenorėjai jos užmušti.

— Žinoma, kad ne. Juk nebūčiau taip gailėjėsis. Žmonės dėlto ir sako: kas dideliame žaidime, dažnai mažam mirtis.

— Tėveliuk, pabaik, — susijaudinusios prašė abi mergaitės.

— Verkiu ir galvoju, kad pasidariau žudiku. O žmonės sakys, kad vaikų, kurie ardo kregždžių lizdus, veideliai būna dėmelėmis paženklinti. Tokius vaikus vadindavo kregždėtais. Galvoju, kad mano veide atsirado didelės dėmės, nes aš labiau prasikaltau. Buvau be galo susigraudinęs. Pagaliau paėmiau vargšėlę, nunešiau į pačią gražiausią vietą ir padėjau ant ežios. Paskyniau lauko žolį, gėlių, gražiai pridengiau, — palaidojau.

— Jau daug metų praėjo, kai man tai atsitiko, bet ir šiandien negaliu to pamiršti ir, jaučiu, kad niekad nepamiršiu.

KAIP VADINASI LINAS

Vytė Nemunėlis

*Lino tėtis iš Raseinių,
O mamytė — iš Prienų.
— Pasakyk, klausia Linas —
O gi aš kur gyvenu?*

*— Tu Los Angelėj, Lineli,
Ir gimei ir gyveni . . .
O į Lietuvą svajonėm,
Knygos lapais nueini . . .*

*Ar Raseiniuos —iš kur tėtis,
Ar aš kur mama — Prienuos?
Raseiniškis, ar prieniškis,
Ar koks kiškis vadinuos?*

*Tu gimei šeimoj lietuvių
Ir lietuvis vadinies,
Ir širdelę tu sušils
Tik prie tėviškės ugnies.*

GERA DUKRELĖ

Aloyzas Baronas

*Daug gražių automobilių,
Greitai pralekia keliu,
Aš mamytę labai myliu,
Todėl lauk eit negaliu.*

*Nes sakiau, namuose būsiu,
Ir gerutė, ir uoli.
Dunda gatvėm autobusai,
Ir maži, ir dideli.*

TĖVELIŲ KRAŠTAS

Jonas Minelga

Tu nematei tėvelių krato, —
Jo ežerėlių nei šilų.
Nakčia žvaigždžių mįslingo rašto,
Nei žiemą pirklių jo baltų.

Tave nesupo švelnios bangos
Močiutės Baltijos, o ne!
Kai vaivorykštė juosia dangų
Ir nardo saulė Nemune.

Tu negirdėjai, kai gegutė
Kukuoja liepoj ir kleve,
Kaip žvanga dalgiai šienapjūtėj,
Kai eina vasara gatve.

Gražus tėvelių tavo kraštas, —
Didvyrių žemė Lietuva.
Įausk širdin jos kalbą, raštą...
Kovok, kad būtų ji laisva!

PASLAPTINGASIS VADOVAS

①

TAIP VIENA RYTA, KAI DIDŽIULĖ RUSŲ KARIUOMENĖ LĖ
PUOLĖ POLOCKO PILĮ. LIETUVIAI LABAI NARSIAI GYNĖSI, BET
JŲ JĖGOS ĖMĖ SEKTI. RUSAI APSUPĖ PILĮ, BANDĖ JON VERŽTIS.

④

LABAI SENAI, KAI LIETUVA DAR
BUVO TANKIAIS MIŠKAIŠ APAUGUSI,
ANT DAUGUVOS UPĖS KRANTO
STOVĖJO TVIRTA POLOCKO PILIS.
JOS ŽONĖS BUVO LINKSMI IR
LAIMINGI. NIEKAS NENUITAUTĖ
KAD PRIEŠAS RYTUOSE GALANDO
KIRVIUS IR RENGĖSI PILĮ, PUL-
TI...

SALUĖ LEIDOSI. KARIŲ NUSIMINIMAS DIDĖJO, NES NIEKAIP NEGALEJO
PASIEKTI PILIES. STAGIA VISŲ AKYS NUKRYPO SALUĖLEIDŽIO LINK - IŠ DANGAUS
LEIDOSI BALTAS RAITELIS IR VIENU AKIMIRKSNIU ATSIKADO KARIŲ TARPE. JIE
LABAI IŠSIGANDO ŠVITINČIO RAITELIO, BET JIS PAMOTO RANKA IR PIRMAS ŠOKO
Į PUTOTANTĮ DAUGUVOS VANDENĮ, RODYDAMAS KITIEMS KELIĄ. KARIAI GALVOJO,
KAD SAPNUOJĄ... BET NE, TIKRAI BALTASIS JAUNIKAITIS VEDĖ JUOS BRASTA PI-
LIES LINK!

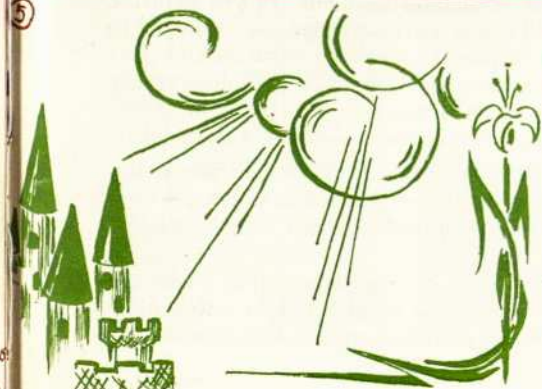
②

IŠGIRDĖ APYUŽPUOLIMĄ, KAIMINAI KUNI-
GAIKŠČIAI SIUNTĖ LIETUVIAMS PAGALBĄ. RIN-
KOSI KARIŲ PULKAI, BET VISY ŽIRGAI STOJO
PIESTU PRIEŠ PATVINUSIĄ DAUGUVĄ - IR NĖ
ŽINGSNIO TOLIAU. NUSIMINĖ RAITELIAI ŽIŪ-
RĖJO Į ŠNIOKŠČIANČIAS BANGAS, KURIOS JIEMS
PASTOJO KELIĄ. VISOS VILTYS ŽUVO; PILIS
TURĖJO TEKTI RUSAMS...

③

⑤

BALTASIS RAITELIS ATGA-
VINO ŽŪSTANČIAS LIETUVIŲ
VILTIS; LIETUVIAI, VEDAMI
ŠIO PASLAPTINGO KARŽY-
GIO, APSUPO MASKVOS KA-
RIUS, KURIE IŠSIGANDĘ NE-
TIKĖTO UŽPUOLIMO BĖGO
KUR TIK GALEJO. BET MA-
ŽAI KAM PAVYKO IŠ ŠIO MŪ-
ŠIO IŠTRŪKTI. JEI NEKRITO
NUO LIETUVIO KARDŲ, TAI
JUODIETI DAUGUVOS VAN-
DENYS PASLĖPĖ JUOS SAVO
GELMĖSE. LIETUVIAI DŽIAU-
GĖSI SAVO PERSALE. TIK
BALTOJO RAITELIO NEBE-
BUVO. JIS DINGO BE ŽI-
NJOS... KAIP NIEKAS NE-
ŽINOTO IŠ KUR JIS ATSIKAD-

DO, TAIP NIEKAS NESUŽINOTO, KAS JIS BUVO IR KUR PRAPUOLĖ. TIK VĖLIAU
ŽONĖS SUSIPRATO, KAD TAI BŪTA ŠV. KAZIMIERO...

NUOTYKIS SIAUROJE MIESTO GATVĖJE

Antanukas su Jonuku ir vyresniu Paulium pažadėjo draugininkui per toli neiti ir neužtrukti perilgai. Šį kartą jie nėjo žiūrėti įdomių ir nematytų vietų, bet norėjo susipažinti su šio krašto žmonėmis, juos stebėdami.

Bevažinėdami po Indiją jie sužinojo, kad čia žmonės turi visai kitokius papročius. Antai, ten ateina viena moteriškė nuo galvos iki kojų apsigaubusi velionu, net jos akių nematyt. “Kažin kaip ji mato?” paklausė Pauliaus Antanukas, bet tas pro triukšmą nenugirdo.

Antanukas sužinojo, kad Indijoje esą žmonės yra suskirstomi į grupes vadinamas kastomis. Jų yra keturios. Yra ir kita žmonių grupė, kuri nepriklauso nė vienai iš tų kastų ir todėl yra vadinama — neliečiamaisiais. Kiekviena žmonių grupė turi savo pareigas, savo gyvenimo tvarką ir jokių atveju negalima iš vienos pereiti į kitą; negalima net kartu valgyti, ar gyventi, net žaisti kartu negarbinga.

Antanukas galvojo apie tuos vargšus neliečiamuosius, kuriuos visi niekino, bijojo net jų šešėlio, o juk jie visai nesiskyrė nuo kitų žmonių. Kokie baisūs tie papročiai — jis sau galvojo.

Toliau gatvėje pasigirdo triukšmas. Klykė žmonės ir siauroje gatvėje visi traukėsi iš kelio. Iš tolo matėsi atbėgęs išutęs dramblys. Vaikai išsigando — visi spruko į na-

mo angą. Tik jie pamatė kaip netoli jų užkliuvęs parkrito jaunas žmogus — neliečiamasis. Dramblys visu greičiu į jį artėjo. Tik staiga, visai netikėtai, prie vargšo žmogaus pripuolė galvą apsigaubęs vyriškis, vienu mostu jį patraukė iš kelio vidurio ir pro juos praūžė dulkių sūkurys. Dramblys prabėgo. Toliau girdėjosi jį gaudančių kareivių šauksmai. Aplink tuos du vyriškius rinkosi minia. Antanukas su draugais stovėjo visai arti jų. Drąsusis vyriškis nusiėmė gaubtuvą ir visi nustebo: tai buvo jų krašto valdovas. Jis aukojo savo gyvybę, kad išgelbėtų šį vargšą, visų niekinamą neliečiamąjį. Nustebę, susijaudinę žiūrėjo žmonės, o jis ramiai nuėjo toliau gatve stebėdamas ką veikia ir kaip gyvena jo pavaldiniai. Ilgai kalbėjo susirinkę žmonės apie valdovo neapsakomą gerumą ir gailestingumą, o priblokštajam žmogui iš džiaugsmo ir netikėtumo net žodžių trūko.

“Broliai, turim grįžti! Pažadėjom laiku būt viešbuty, jau mūsų laukia!” — priminė Paulius. “Tikrai skautiškai pasielgė tas valdovas” — lyg iš sapno prabilo Antanukas. “Einam, paklauskim, gal jis irgi skautas? — susižavėjo mintimi Jonukas ir jo akys bėgo per minią, kurioje ištirpo gerojo valdovo šešėlis.

ALGIS IR ALYTĖ

Tarias Algis ir Alytė,
Ką gavėnioj reiks daryti.
Jie gerų darbų neviena
Padarys kiekvieną dieną.

Ji saldinių nebevalgys,
Kuriuos atnešė jai Algis.
Reiks ko nors atsisakyti,
Dievui auką padaryti.

Jie sudaro dienos planą:
Algis ims lėkštes nuo stalo,
O grindis iššluos Alytė,
Kad nereiktų vargt mamytei.

Iš mokyklos greitai grįžta,
Bažnytėlėj lanko Kristų, —
Ten apeina kryžiaus kelia,
Ar bent sukalba maldele.

ŽAISKIME!

KIŠKIŲ GAUDYMAS

Visi žaidėjai — kiškiai, vienas išrinktas — kurtas (medžioklinis šuo). Visi sueina į dvarą, kuris yra apkašiotas šakutėmis ar pagaliukais. Kiškiai su kurtu sustoja dvare. Kurtas, išėjęs iš dvaro, sako: "Kiški, piški, bėk iš dvaro, o kurs paliks, tas bus mano." Ir visi kiškiai bėga iš dvaro, kurtas gaudo. Pagautasis dvaro ribose lieka kurtu, o kurtas kiškiu.

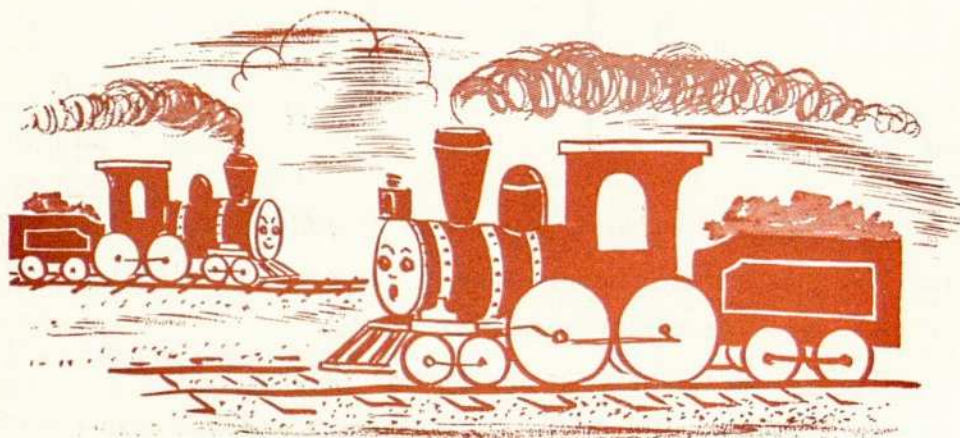
TRAUKINIŲ LENKTYNĖS

Paslėpkite 15 iš laikraščių ar žurnalų iškirptų prekių: apelsinų, baldų, mašinų ir tt. Taip pat, paslėpkite 15 iškirptų keleivių: vyrų, moterų ir vaikų. Žaidime

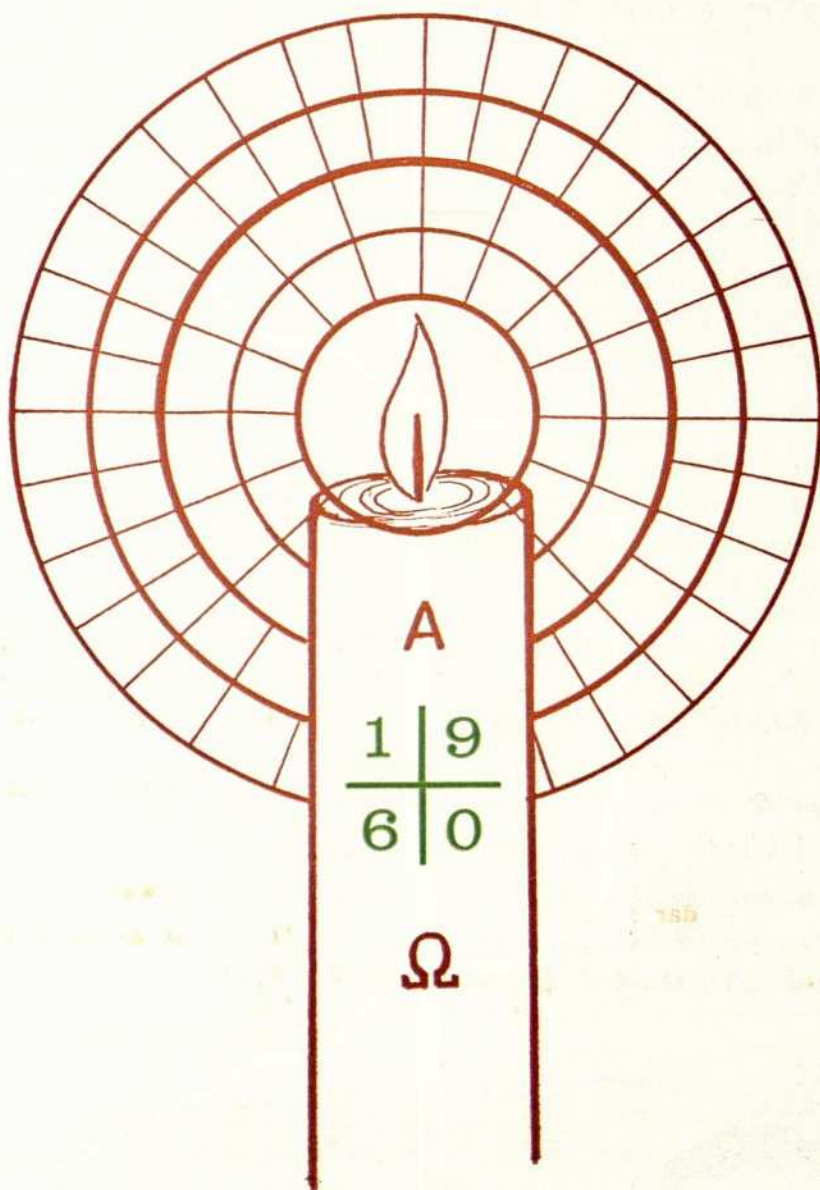
dalyvaujant berniukai yra prekinis traukinys, o mergaitės — keleivinis. Davus ženklą berniukai ieško prekių, o mergaitės keleivių. Grupė, kuri pirma atranda visus 15 daiktų laimi lenktynes.

KAS AŠ ESU?

Padarykite nedidelius užrašus su įvairiais vardais: Vytautas Didysis, Napoleonas, Rudnosiukas, Birutė, Kęstutis ir tt. Po vieną prisekite tuos užrašus kiekvienam ant nugaros, bet nepasakykite koks vardas yra prisegtas. Tada visi eina ir vieni kitų klausia: Ar aš gyvas? Ar aš senas? Ar aš senai gyvenau? ir panašiai, kol atspėja kas jis yra.

PASIRUOŠKIME VELYKOMS

Kai išklausai šv. Mišių, nuspalvink ☐ geltonai

Kai sukalbi rožančiaus paslaptį, ☐ nuspalvink mėlynai.

Kai padedi namuose, ☐ nuspalvink žaliai.

Kai kitiems patarnauji, ☐ nuspalvink raudonai.

Kai apeini Kryžiaus Kelių, ☐ nuspalvink violetine spalva.

LINKSMIAU

Mama: — Veidą nusiprausei, bet kaip tu taip susipurvinai rankas?

Sūnus: — Beprausdamas veidą.

Motina: — Aš buvau atsiuntus savo berniuką, kad nupirktų du svarus slyvu, o jis parnešė tik pusantro svaro.

Krautuvininkas: — Nežinau, ponie, mano svarstyklės yra taisyklingos, gal geriau jūs pasverkite savo sūnų.

Mama: — Jonuk, ar tu nežinai kas atsitiko? Šiandien rytą buvo du gabalai pyrago ant lentynos, o dabar tėra tik vienas.

Jonukas: — Nežinau, turbūt buvo tamsu ir aš to kito gabalo visai nepastebėjau.

Tėvas: — Rimuti, koks tu purvinas!

Sūnus: — Taip, tėveli, aš įkritau į purvyną.

Tėvas: — Ir dar su nauju švarkečiu.

Sūnus: — Tėveli, aš labai greitai griuvau, nespėjau jo nusivilkti.

— Ši jūsų veido išraiška nėra pakankamai maloni, pone, — pasakė fotografas.

— Palaukit valandėlę, — atsakė ponas: — aš tuojau nusimausiu savo naujus batus.

Kai mažasis Mykoliukas atsakė telefoną, balsas jo paprašė: "Ar negalėtum surasti pieštuką ir užrašyti

ką aš sakysiu, kad nepamirštum mamai pasakyti?"

"Gerai," — atsakė Mykoliukas, — "tik trupučiuką palaukit."

Po valandėlės Mykoliukas grįžo.

"Aš pagaliau radau pieštuką", — jis paaiškino, "bet tik dabar atsiminiau, kad nemoku rašyti".

Mokytojas: Kada gimė Kristupas Kolumbas?

Mokinys: (Tyli)

Mokytojas: Juk matai knygoj parašyta.

Mokinys: Aš maniau, kad tai jo telefono numeris.

Tomukas priėjo prie mokytojo ir klausia: "Ar gali žmogus būti baudžiamas už tai ko jis nepadare?"

"Žinoma, kad ne", — atsakė mokytoja.

"Tai, žinot, aš nepadariau aritmetikos pamokų," — paaiškino Tomukas.

— Tėveli, ar aš galiu tavęs kaiti paklausti?

— Žinoma.

— Tėveli, kur būna vėjas, kai jis nepučia?

Pasakojama, kad prezidentas A. Linkolnas, būdamas labai paprastas žmogus, mėgęs pats sau batus nusivalyti. Tai pamatęs anglių pasiuntinys nustebo:

— Anglijos karalius sau batų nevalo.

— Taip? — nemažiau nustebo Linkolnas, — tai kam jis valo?

1 Across: KAZIMI

1 Across: KARAL

4 Across: S

5 Across: AL

6 Across: K

7 Across: A

8 Across: P

2 Down: SUN

3 Down: UP

4 Down: MINT

9 Across: SAPNAS

10 Across: SALDUS

IŠILGAI:

1. Tautos šventojo globėjo vardas.	6. Priešingas žodis, žodžiui duoti.
	7. Karaliaus sūnus.

6. Priešingas žodis, žodžiui duoti.
7. Karaliaus sūnus.

8. Tai kā sapnuojame.
3. Mažas kalniukas dar vadina-
mas...?
9. Saldainis būna...

8. Tai kā sapnuojame.
3. Mažas kalniukas dar vadina-
mas...?
9. Saldainis būna...

PASIDARYKIME PATYS

PASIDARYKIME VELYKOMS PAUKŠČIUKĄ

Paimkime įvairių spalvų piešimo popierio: galvai, kūneliui ir uodegytei. Juodą popierių naudokime akytėms, oranžinį kojytėms.

Iškirpkime popierio juosteles šio dydžio (paprasykit mamytės ar tėvelio, kad padėtų gerai išmatuoti):

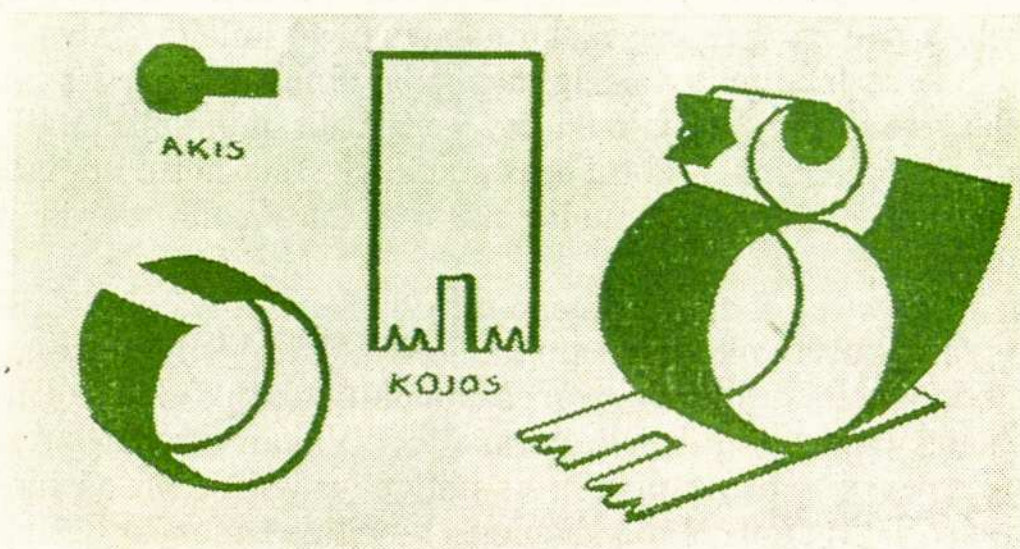
kūneliui — 1 in. pločio, 4 in. ilgio;

galvytei — 1 in. pločio, $2\frac{1}{2}$ in. ilgio;

uodegytei — 1 in. pločio, 2 in. ilgio;

snapiukui — $\frac{1}{2}$ in. pločio, $\frac{1}{2}$ in. ilgio.

Galvytės ir kūnelio juostelių galus suklijuokite taip, kad išeitų apvalūs, kaip paveikslėlyky. Tada priklijuokite kitas paukščio dalis.

TURTUOLIS ELGETOS VIETOJE

Prancūzų dailininkas Delakrua buvo kartą suruošęs vaišes, kuriose dalyvavo didelis Paryžiaus turtuolis Rotšildas. Dailininkas, besišnekėdamas su svečiu turtuoliu, išsižiūrėjo į jo veidą ir susimąstė.

— Ką nepaprasta pastebėjai manyje, šeimininke? — paklausė turtuolis.

— Toks dalykas, pone, — tarė dailininkas. — Aš piešiu paveikslą, kurio priešakyje turi būti elgeta. Aš jau seniai jį ieškau žmogaus, pagal kurio veidą galėčiau nupiešti mano paveikslui elgetą. Išvaikščiojau vargingiausias miesto dalis, bažnyčių šventorius, bet neradau tokio žmogaus. Tamstos veidas tiktu mano sumanytam elgetai nupiešti. Ar tamsta sutiktum būti modeliu?

Turtuoliui patiko toks nepaprastas pasiūlymas ir jis sutiko. Rytojaus dieną turtuolis atvyko dailininko dirbtuvėn. Dailininkas jį apengė skarmalais, suvėlė jam plaukus, uždėjo sudriskusią kepurę, į rankas įdavė lazda ir, pasistatęs prieš save, ėmė piešti. Tuo laiku dirbtuvėn įėjo vargingas Paryžiaus meno mokyklos mokinys. Jaunuolis, pamatęs elgetą, išsiėmė iš savo piniginės kelis smulkius pinigėlius ir tylomis įdėjo elgetai rankon. Tariamasis elgeta padėkojo ir, lyg nieko nebuvus, vėl nuleido galvą.

Toks jaunuolio pasielgimas sujaudino turtuolį. Jis paklausė dailininko, kas buvo tas geraširdis jaunuolis. Dailininkas paaiškino, kad tai esąs gabiausias bet neturtingiausias jo mokinys. Turtuolis užsirašė jaunuolio vardą ir adresą.

Sekančią dieną, tas meno mokyklos mokinys gavo laišką, ant kurio voko buvo turtuolio Rotšildo banko adresas. Drebančiomis rankomis vargšas mokinys atplėšė laišką ir, išėmęs popierio gabalėlį, perskaitė: "Vakar tamsta buvai toks geras ir davei man šešis pinigėlius. Šiandien aš juos tamstai gražinu. Mano bankas tamstai išmokės dešimt tūkstančių frankų. Su tikra pagarba Rotšildas".

MŪSŲ KŪRYBA

Malda į Šv. Kazimierą

Šventas Kazimierai,
Melskis už mus,
Tave mes prašom
Per visus metus.

Švenčiausią Mariją
Mylėjai labai
Ir į jos Sūnų
Meldeisi dažnai.

Šventas Kazimierai,
Melskis už mus,
Lietuvos karalaiti,
Globok mus visus.

*Eglutė Pauliukonytė
Worcester, Mass.*

SUŽEISTAS PAUKŠTELIS

Danguolė Razutytė

(Pasakėlė laimėjusi III-ją vietą "Eglutės" konkurse)

Suskambėjo skambutis! Danguotė tuoj, su knygom, išbėgo iš mokyklos. Skubėdama namo, ji pasuko per miškelį, nes manė, kad per mišką trumpesnis kelias. Bėgo per mišką, nors žinojo, jog mamytė buvo uždraudusi.

— Kaip gražu visur! Bet kur dabar man eiti? — kalbėjo išsigandusi mergaitė.

Pasijuto paklydusi, ir ėmė jieškoti kelio namo. Po ilgo klaidžiojimo, ji išgirdo silpną paukščiuko balsą. Pasižvalgiusi į tą pusę rado mažą sužeistą paukščiuką. Jis buvo iškritęs iš lizdelio. Pakėlusį akis aukšty, pamatė krūme lizdelį, kuriame buvo vienas pakštelis. Aukštai skraidė paukštelio motinėle ir garsiai šaukė. Danguotė atsargiai paėmė paukštelį ir įdėjo į lizdelį. Netrukus surado kelią, kuriuo parėjo namo.

Parėjus namo, tą atsitikimą papasakojo mamai.

Kitą rytą Danguotė (kaž kodėl) skubėjo į mokyklą, bet vis jai rūpėjo miške palikti paukšteliai.

Greitai surado takelį ir nuėjo pas paukštelių. Žiūri kaip paukštelio motinėle maitina vaikelius vabalėliais ir kirminėliais. Girdėjo, kaip, paukšteliai linksmai čiauskėjo. Apsidairius aplinkui, pamatė besidarbuojantį voratinklyje vorą. Ant didelio lapo rėplinėjo švento Petro vabalėlis, ieškodamas sau maisto. Netoli šokinėjo voverytė. Danguotė norėjo ją pagauti, bet voverytė skubiai išoko į medį.

— Visi dirba, — pagalvojo Danguotė, — reikia ir man skubėti į mokyklą. Ji bėgo takeliu linksma, nes norėjo papasakoti savo draugams, kaip ji išgelbėjo sužeistą paukštelį.

KONKURSO DALYVIAI:

Praėjusį rudenį "Eglutė" buvo paskelbusi rašinėlių konkursą. Trys geriausi rašinėliai tilpo "Eglutės" puslapiuose. Dabar "Eglutė" sveikina visus kitus, kurie dalyvavo šiame konkursely! Jūsų rašinėliai gražūs, rašykite ir toliau.

Karilė Baltrušaitytė, 9 m. —
Brooklyn, N. Y.

Antanas Miklas, 8 m. —
Great Neck, N. Y.

Daiva Makarauskaitė, 11 m. —
Philadelphia, Pa.

Alvydas Gervelis, 13 m.
Corby, Anglija

Matilda Stasaitė, 13 m. —
Cleveland, Ohio

Birutė Venclovaitė, 6 m. —
Putnam, Conn.

Laima Veselkaitė, 6 m. —
Detroit, Mich.

Mums gaila, bet sekančių dalyvių neturime nuotraukų ir todėl
idėti negalime:

Jurgis Bradūnas, 10 m. —
Baltimore, Md.

Felicija Giedrytė, 12 m. —
Putnam, Conn.

Vasario numerio galvosūkių atsakymai:

MISLĖS, psl. 15: naktis, ledas, laiškas, veidrodis, laikrodis,
savaite.

AR ŽINAI, psl. 24: 1. Juodoji. Gražią dieną ši jūra ne juo-
da, bet žydra. 2. Antarktida. 3. Baltoji ir Juodoji (abi
Europoje), Geltonoji (Azijoje), Raudonoji (riba tarp
Afrikos ir Azijos).

GEDIMINO STULPAI, psl. 27: Išilgai: 1. Mindaugas 2.
Gediminas 3. Vilnis 4. Sostas 5. būt
Skersai: 3. Vytis 6. sąrašas 7. Sakalas

PAKEISKITE PIRMAJĄ RAIDĘ, psl. 27: būti, kaisti,
karti, nokti, pešti, vesti, lėkti, malti, kelti, tepti, nerti.

PAMĄSTYK!

**Ką privalome daryti, ką nors įžeidę?
Kodėl mes galime sakyti Dievui: Tėve?**

LAIŠKAI "EGLUTEI"

Siunčiu \$8.00 už savo ir Regi-
nutės ir Mindaugo Drilingių,
esančių Vokietijoje, prenumera-
tą. Užsakau jiems kaip ir praėjusiais metais (red. iš savo asmeninių santaupų).

Man ir mano broliukui Mindaugui labai patinka EGLUTĖ: jos pasakos ir juokai, mįslės ir visokios legendos. Man patinka paveikslukai irgi. Man Eglutė patiko šį metą daugiau negu aną metą.

Jūratė Bielskutė
Chicago, Ill.

Su šiuo laiškučiu siunčiu Jums, už 1960 m. "Eglutės" prenumeratą — \$4.00 čekį. Prašau atleisti, kad pavėluotai. Visuo-
met Jums dėkinga už gražią ir įdomią "Eglutę".

Greit ir mano broliukas Algutis išmoks skaityti, tuomet mudu abu skaitysime "Eglutę". Mano broliukas I-me skyriuje, o aš III-me skyriuje. Mus moko seselės Kazimierietės.

Jūsų "Eglutės" skaitytoja
Bernadeta
Waukegan, Ill.

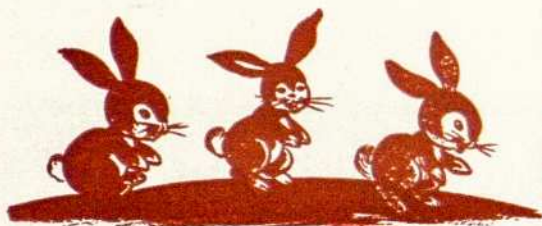
Brangūs skaitytojai,

Ačiū jums, mielosios ir mielieji skaitytojai, už malonius laiškučius ir prenumeratos mokesčius. Ypač malonu, kad kaikurie, (šiuo metu Jūratė Bielskutė), užsakote "Eglutę" vaikučiams, esantiems Vokietijoje. Juk labai gražus vaikučio bruožas apie kitus pagalvoti ir kitiems ką nors gero ir malonaus padaryti. Ar ne?

Visada "Eglutė" džiaugiasi visais Jūsų laiškais, nes tuo būdu sužino kaip jūs gyvenate, kas jums patinka ar nepatinka. Kartais ji negali jums kiekvienam atskirai atsakyti, todėl dabar parašo visiems bendrą laišką. Rašykite ir toliau visi ir iš visur.

Na, ar visi jau pradėjote rašyti mažųjų konkursui? Jau atėjo pirmieji kūriniai: eilėraštukas "Mano lėlytė", pasirašytas slapyvardžiu — Baltsnaputė ir rašinėlis "Lithuanica" — Rūta. Laukiame daugiau pasirodančių mažųjų talentų.

Jūsų "Eglutė"

ALP 1785
LKA

Kovo ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. Albinas Antonina / Tulgaudas, Rusnė
2. **PELENU DIENA**
Heraklas, Januarė / Eitautas, Naida
3. Ticianas, Nonita / Uosis, Tulnega
4. **LIETUVOS GLOBĖJAS** — Šv. Kazimieras
Liucijus / Daugvydas, Virda
5. Klemensas, Gerasimas / Vydotas, Giedrė
6. Perpetua ir Felicita / Novilas, Raminta
7. Tomas Akviniėtis / Rimtautas, Galmė
8. Jonas iš Dievo Veremundas / Seibutas, Gaudvilė
9. Dominikas Savio, Vitalis / Žygintas, Visgaila
10. Augijus, Emilis / Visvydas, Nindra
11. Kandidas, Aurėja / Gedimtas, Eigustė
12. Grigalius Didysis, Fina / Galvirdas, Vinmantė
13. Agnelis, Patricija / Liutavaras, Vaiga
14. Kirinas, Matilda / Sugardas, Viligaila
15. Klemensas Marija, Matrona / Tautas, Gunta
16. Megingaudas, Euzebijas / Vaidotas, Nirgunda
17. Patrikas, Gertrūda / Gendvilas, Varūna
18. Kirilas, Sibilė / Eimutis, Saulė
19. Juozapas, Alkmundas / Vilas, Nautilė
20. Beningnas, Kaldija / Žygimantas, Vilė
21. Benediktas, Klemencija / Nortautas, Sanga
22. Oktavianas, Kotryna / Linas, Gantė
23. Juozapas Oriolis, / Akvilė / Galigintas, Vismantė
24. Gabrieliūs, Hildelita / Daumantas, Nika
25. **MARIJOS APREIŠKIMAS**
Heraldas, Dula / Vaišvilkas, Kantė
26. Kastulas, Felicita iš Paduos / Arbutas, Gila
27. Jonas Damaskietis, Lidija / Ramotas, Rūta
28. Tutilas, Osburga / Rimkantas, Girma
29. Šekundas, Diemuta / Kernius, Almantė
30. Regulas, Kvirinas / Vinotas, Meda
31. Aldas, Balbina / Ginas, Vartvilė

EG LUTĖ SVEIKINA VISŲ,

KURIE ŠVENČIA VARDINES!